

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ

ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΙΝΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ

ΠΡΩΤΟ ΤΜΗΜΑ

ΥΠΟΘΕΣΗ *ΥΪΕ* **κατά ΕΛΛΑΔΑΣ**

(Προσφυγή αριθ. 16945/02)

ΑΠΟΦΑΣΗ

ΣΤΡΑΣΒΟΥΡΓΟ

4 Αυγούστου 2005

Η παρούσα απόφαση θα καταστεί οριστική σύμφωνα με τους όρους που προβλέπονται από το άρθρο 44 § 2 της Σύμβασης. Μπορεί να υποστεί τυπικές διορθώσεις.

-Ακριβές αντίγραφο.

Στρασβούργο, 4.8.2005

(υπογραφή) S. QUESADA – Αναπληρωτής Γραμματέας Τμήματος

Στην υπόθεση *ΥΕΕ* κατά Ελλάδα,

Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων (πρώτο τμήμα), συνεδριάζοντας σε δικαστικό συμβούλιο αποτελούμενο από τους:

Κύριο Λ. ΛΟΥΚΑΪΔΗ, *πρόεδρο,*

Κύριο Κ.Λ. ΡΟΖΑΚΗ,

Κυρία F. TULKENS,

Κυρία E. STEINER,

Κύριο Κ. ΗΑΖΙΥΕΒ,

Κύριο D. SPIELMANN,

Κύριο S.E. JEBENS, *δικαστές,*

και τον κύριο S. QUESADA, *αναπληρωτή γραμματέα τμήματος.*

Αφού διασκέφθηκε σε συμβούλιο στις 5 Ιουλίου 2005,

Εκδίδει την πιο κάτω απόφαση, η οποία ελήφθη την ημερομηνία αυτή:

ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

1. Η υπόθεση έχει εισαχθεί με μία προσφυγή (αριθ. 16945/02) στρεφόμενη κατά της Ελληνικής Δημοκρατίας, ένας υπήκοος της οποίας, ο κύριος *ΥΕΕ* («ο προσφεύγων»), προσέφυγε ενώπιον του Δικαστηρίου στις 22 Απριλίου 2002 δυνάμει του άρθρου 34 της Σύμβασης για την προστασία των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων και των Θεμελιωδών Ελευθεριών («η Σύμβαση»).

2. Ο προσφεύγων εκπροσωπείται από τον κυρία Γ. Γιαννάκου, δικηγόρο του Δικηγορικού Συλλόγου της Θεσσαλονίκης. Η Ελληνική Κυβέρνηση («η Κυβέρνηση») εκπροσωπείται από τους απεσταλμένους του αντιπροσώπου της, κύριο Μ. Απέσσο, σύμβουλο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους και κυρία Β. Πελέκου, πάρεδρο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους.

3. Ο προσφεύγων παραπονέθηκε ειδικότερα, υπό το πρίσμα του άρθρου 6 § 1 της Σύμβασης, για την παραβίαση του δικαιώματός του για πρόσβαση σε δικαστήριο.

4. Η προσφυγή ανατέθηκε στο πρώτο τμήμα του Δικαστηρίου (άρθρο 52 § 1 του κανονισμού). Μέσα σε αυτό, το συμβούλιο που ανέλαβε να εξετάσει την υπόθεση (άρθρο 27 § 1 της Σύμβασης) συστάθηκε σύμφωνα με το άρθρο 26 § 1 του κανονισμού.

5. Με απόφαση της 2 Σεπτεμβρίου 2004, το Δικαστήριο κήρυξε την προσφυγή παραδεκτή.

6. Την 1^η Νοεμβρίου 2004, το Δικαστήριο τροποποίησε την σύνθεση των τμημάτων του (άρθρο 25 § 1 του κανονισμού). Η παρούσα προσφυγή ανατέθηκε στο πρώτο τμήμα, όπως αυτό ανασχηματίστηκε.

7. Τόσο ο προσφεύγων όσο και η Κυβέρνηση κατέθεσαν γραπτές παρατηρήσεις επί της ουσίας της υπόθεσης (άρθρο 59 § 1 του κανονισμού).

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ

I. ΟΙ ΣΥΝΘΗΚΕΣ ΤΗΣ ΥΠΟΘΕΣΗΣ

8. Ο προσφεύγων γεννήθηκε το 1936 και είναι κάτοικος Θεσσαλονίκης.

9. Στις 2 Φεβρουαρίου 2000, το Πλημμελειοδικείο Θεσσαλονίκης καταδίκασε τον προσφεύγοντα σε φυλάκιση δύο μηνών με αναστολή για δυσφήμιση (απόφαση αριθ. 1964/2000). Σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 489 § 1 και 490 § 1 του Κώδικα Ποινικής Δικονομίας, επειδή η επιβληθείσα ποινή ήταν μικρότερη των τριών μηνών φυλάκισης, η απόφαση αυτή δεν μπορούσε να αποτελέσει το αντικείμενο έφεσης παρά μόνον από την πλευρά του Εισαγγελέως Εφετών. Εν τούτοις, αυτός δεν άσκησε έφεση. Στις 5 Ιουνίου 2000, η εν λόγω απόφαση καταχωρίστηκε στα βιβλία του δικαστηρίου (άρθρο 473 § 3 του Κώδικα

Ποινικής Δικονομίας – βλέπε πιο κάτω παράγραφο 11). Στην συνέχεια, ο προσφεύγων άσκησε αίτηση αναίρεσης.

10. Στις 2 Νοεμβρίου 2001, με την απόφαση αριθ. 1660/2001, ο Άρειος Πάγος απέρριψε την αίτηση ως εκπρόθεσμη για τους ακόλουθους λόγους:

«(...) Από το άρθρο 473 § 3 του Κώδικα Ποινικής Δικονομίας, το οποίο ορίζει ότι η προθεσμία για την άσκηση αίτησης αναίρεσης αρχίζει από την ημερομηνία της καταχώρισης της τελεσίδικης απόφασης στα βιβλία του δικαστηρίου, προκύπτει ότι η τυχόν καταχώριση μιας απόφασης που δεν είναι τελεσίδικη και κατά της οποίας μπορεί ακόμη να ασκηθεί έφεση δεν έχει καμία έννομη συνέπεια. Έπεται ότι η προθεσμία των δέκα ημερών για την άσκηση αίτησης αναίρεσης κατά μιας (τέτοιας) απόφασης αρχίζει από την έκδοσή της και όχι από την καταχώρισή της στο βιβλίο των τελεσιδίκων αποφάσεων.

Στην προκειμένη περίπτωση, (...) το Πλημμελειοδικείο Θεσσαλονίκης κήρυξε τον κατηγορούμενο ένοχο δυσφήμισης και τον καταδίκασε σε ποινή φυλάκισης (δύο μηνών). Σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 489 § 1 και 490 § 1 του Κώδικα Ποινικής Δικονομίας, κατά της απόφασης αυτής δεν μπορούσε να ασκηθεί έφεση από τον κατηγορούμενο, αλλά μόνον από τον εισαγγελέα Εφετών. Κατά συνέπεια, η καταχώριση της απόφασης αυτής στο βιβλίο, σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 473 § 3 του Κώδικα Ποινικής Δικονομίας, δεν προβλεπόταν από τον νόμο. Συνεπώς, η προθεσμία των δέκα ημερών άρχισε από την δημοσίευση της απόφασης, η οποία έλαβε χώρα στις 2 Φεβρουαρίου 2000.»

II. ΤΟ ΕΘΝΙΚΟ ΔΙΚΑΙΟ ΚΑΙ Η ΠΡΑΚΤΙΚΗ

11. Το άρθρο 473 του Κώδικα Ποινικής Δικονομίας έχει ως εξής:

«1. Όπου ειδική διάταξη νόμου δεν ορίζει διαφορετικά, η προθεσμία για την άσκηση ένδικων μέσων είναι δέκα ημέρες από την δημοσίευση της απόφαση. Αν ο δικαιούμενος δεν είναι παρών κατά την απαγγελία της απόφασης, η πιο πάνω προθεσμία είναι επίσης δεκαήμερη, εκτός αν αυτός διαμένει στην αλλοδαπή ή είναι άγνωστη η διαμονή του, οπότε η προθεσμία είναι τριάντα ημερών και αρχίζει σε κάθε περίπτωση από την επίδοση της απόφασης.

(...)

3. Η προθεσμία για την άσκηση της αναίρεσης αρχίζει από τότε που η τελεσίδικη απόφαση θα καταχωριστεί καθαρογραμμένη στο ειδικό βιβλίο που τηρείται από την γραμματεία του ποινικού δικαστηρίου. Η καθαρογράφηση της απόφασης πρέπει να γίνει μέσα σε δεκαπέντε ημέρες, διαφορετικά ο πρόεδρος του δικαστηρίου έχει ποινική ευθύνη.»

12. Με την απόφαση αριθ. 3/2000, η ολομέλεια του Αρείου Πάγου έκρινε ότι η καταχώριση (δημοσίευση) στο ειδικό βιβλίο της γραμματείας μιας απόφασης που δεν είναι οριστική και κατά της οποίας μπορεί ακόμη να ασκηθεί έφεση δεν έχει έννομες συνέπειες. Με την απόφαση αριθ. 6/2002, η ολομέλεια του ανωτάτου δικαστηρίου έκρινε ότι η προθεσμία των δέκα ημερών για την άσκηση αίτησης αναίρεσης κατά αποφάσεως κατά της οποίας δεν μπορεί να ασκηθεί έφεση αρχίζει από την καταχώρισή της στο βιβλίο των τελεσιδίκων αποφάσεων και όχι από την δημοσίευσή της. Στην συνέχεια, με την απόφαση αριθ. 2229/2002, το έκτο τμήμα του Αρείου Πάγου έκρινε ότι, με την διατύπωση «απόφαση κατά της οποίας δεν μπορεί να ασκηθεί έφεση» που μνημονεύεται στην απόφαση αριθ. 6/2002, πρέπει να εννοείται όχι μόνον η απόφαση κατά της οποίας δεν μπορεί να ασκηθεί έφεση, ούτε

από τον εισαγγελέα ούτε από τους διαδίκους, αλλά και η απόφαση κατά της οποίας μπορεί να ασκηθεί έφεση μόνον από τον εισαγγελέα. Το ανώτατο δικαστήριο έκρινε ότι η αντίθετη άποψη, σύμφωνα με την οποία η προθεσμία για την άσκηση αίτησης αναίρεσης αρχίζει από την δημοσίευση της απόφασης και όχι από την καταχώρισή της στο ειδικό βιβλίο, αποδυναμώνει το δικαίωμα πρόσβασης στον Άρειο Πάγο και έτσι παραβιάζει το άρθρο 6 § 1 της Σύμβασης. Ως προς το ζήτημα αυτό, το ανώτατο δικαστήριο παρέπεμψε στην απόφαση *ΑΕΠΙ Α.Ε. κατά Ελλάδας* που εκδόθηκε από το Δικαστήριο στις 11 Απριλίου 2002.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΝΟΜΙΚΟ ΜΕΡΟΣ

I. ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΠΙΚΑΛΟΥΜΕΝΗΣ ΠΑΡΑΒΙΑΣΗΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 6 § 1 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

13. Ο προσφεύγων παραπονείται διότι, απορρίπτοντας την αίτηση αναίρεσής του ως εκπρόθεσμη, για τον λόγο ότι ασκήθηκε μέσα στην προθεσμία που άρχισε από την δημοσίευση της απόφασης και όχι από την καταχώρισή της στο βιβλίο του δικαστηρίου, ο Άρειος Πάγος του στέρησε το δικαίωμα πρόσβασης σε δικαστήριο. Επικαλείται το άρθρο 6 § 1 της Σύμβασης, οι εφαρμοστέες περικοπές του οποίου έχουν ως εξής:

«Παν πρόσωπον έχει δικαίωμα όπως η υπόθεσίς του δικασθή δικάως (...), υπό δικαστηρίου (...) το οποίον θα αποφασίση (...) επί των αμφισβητήσεων επί των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων του αστικής φύσεως (...)

14. Ο προσφεύγων ισχυρίζεται ότι την ημέρα της δημοσίευσης της απόφασης που εκδόθηκε στον πρώτο βαθμό, το κείμενό της δεν υπήρχε. Όμως, προκειμένου να ασκήσει βασίμως αίτηση αναίρεσης, ήταν απαραίτητο να γνωρίζει την αιτιολογία της εν λόγω απόφασης. Ο

προσφεύγων υποστηρίζει ότι υπέστη μία απαράδεκτη παρεμπόδιση στο δικαίωμά του για πρόσβαση στον Άρειο Πάγο.

15. Η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι ο προσφεύγων δεν στερήθηκε του δικαιώματός του για πρόσβαση σε δικαστήριο. Κατ'αυτήν, προκύπτει σαφώς από το γράμμα του νόμου και την νομολογία του Αρείου Πάγου, και ειδικότερα από τις αποφάσεις αριθ. 3/2000 και 6/2002, ότι η καταχώριση μιας απόφασης που δεν είναι τελεσίδικη δεν παράγει έννομες συνέπειες και ότι η προθεσμία που έχει ο ενδιαφερόμενος για να ασκήσει αίτηση αναίρεσης αρχίζει από την δημοσίευση.

16. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει εξ αρχής ότι δεν είναι αποστολή του να υποκαταστήσει τα εθνικά δικαστήρια. Οι εθνικές αρχές, και ειδικότερα τα πρωτοβάθμια και δευτεροβάθμια δικαστήρια, είναι καταρχήν αρμόδιες να ερμηνεύσουν την εθνική νομοθεσία (βλέπε, μεταξύ πολλών άλλων, τις αποφάσεις *Brualla Gómez de la Torre κατά Ισπανίας* της 19 Δεκεμβρίου 1997, *Recueil des arrêts et décisions* 1997-VIII, σελ. 2955, § 31, και *Edificaciones March Gallego S.A. κατά Ισπανίας* της 19 Φεβρουαρίου 1998, *Recueil* 1998-I, σελ. 290, § 33). Τούτο ισχύει ιδιαίτερα όταν πρόκειται για την ερμηνεία εκ μέρους των δικαστηρίων κανόνων δικονομικής φύσεως όπως οι προθεσμίες που διέπουν την κατάθεση εγγράφων ή την άσκηση προσφυγής (*Pérez de Rada Cavanilles κατά Ισπανίας*, απόφαση της 28 Οκτωβρίου 1998, *Recueil* 1998-VIII, σελ. 3255, § 43). Οι κανόνες αυτοί στοχεύουν στην εξασφάλιση της καλής απονομής της δικαιοσύνης και του σεβασμού, ειδικότερα, της αρχής της έννομης ασφάλειας. Οι ενδιαφερόμενοι οφείλουν επομένως να περιμένουν την εφαρμογή τους (*Leoni κατά Ιταλίας*, no. 43269/98, § 23, 4 Απριλίου 2001). Εν τούτοις, η εν λόγω ρύθμιση, ή η εφαρμογή της στην πράξη, δεν θα πρέπει να εμποδίζει τον διοικούμενο να ασκήσει ένα διαθέσιμο ένδικο μέσο.

17. Σε ό,τι αφορά την συγκεκριμένη περίπτωση της οποίας έχει επιληφθεί, το Δικαστήριο σημειώνει ότι, χωρίς να είναι ταυτόσημη, η

υπόθεση παρουσιάζει ομοιότητες με την υπόθεση *ΑΕΠΙ Α.Ε. κατά Ελλάδας*, στην οποία είχε καταλήξει στην παραβίαση του άρθρου 6 § 1 της Σύμβασης (*ΑΕΠΙ Α.Ε. κατά Ελλάδας*, no. 48679/99, 11 Απριλίου 2002). Ειδικότερα, το Δικαστήριο είχε αποφανθεί ως εξής:

«24. Το Δικαστήριο σημειώνει ότι από τα άρθρα 505 § 2 και 479 § 2 προκύπτει ότι η προθεσμία για την άσκηση μιας αίτησης αναίρεσης από τον εισαγγελέα είναι τριάντα ημερών και ότι η προθεσμία αυτή αρχίζει από την δημοσίευση της προσβαλλόμενης απόφασης. Το άρθρο 473 § 3 περιλαμβάνει μία ειδική διάταξη ως προς το σημείο εκκίνησης της προθεσμίας αυτής όταν κατά της προσβαλλόμενης απόφασης δεν μπορεί να ασκηθεί έφεση: στην περίπτωση αυτή, η προθεσμία αρχίζει από την καθαρογραφή της απόφασης.

25. Εν προκειμένω, η προσφεύγουσα άσκησε αίτηση αναίρεσης είκοσι ημέρες αφού έλαβε γνώση του ιδίου του κειμένου της απόφασης του Πλημμελειοδικείου, μέσω του αντεισαγγελέως του Αρείου Πάγου, ο οποίος έκρινε ότι το δικαστήριο αυτό είχε εσφαλμένα ερμηνεύσει και εφαρμόσει το άρθρο 70 του νόμου περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Εν τούτοις, ο Άρειος Πάγος απέρριψε την αίτηση αναίρεσης ως εκπρόθεσμη. Σημείωσε ότι η απόφαση θα μπορούσε ακόμη να αποτελέσει αντικείμενο έφεσης και συνεπώς η προθεσμία άρχισε από την δημοσίευση και όχι από την καθαρογραφή της.

26. Το Δικαστήριο σημειώνει ότι, ανεξάρτητα από την δυνατότητα που υπήρχε εν προκειμένω να ασκήσει έφεση κατά της απόφασης του Πλημμελειοδικείου, η προσφεύγουσα επιθυμούσε να ασκήσει αίτηση αναίρεσης κατά της απόφασης αυτής προκειμένου να αμφισβητήσει, όχι πραγματικά σημεία,

αλλά ορισμένα νομικά σημεία που περιλαμβάνονται στις αιτιολογίες της απόφασης. Το πλήρες κείμενο της απόφασης ήταν επομένως απαραίτητο προκειμένου να μπορέσει να διατυπώσει με σαφήνεια και ακρίβεια τους λόγους αναίρεσης.

27. Πριν από όλα και κυρίως όμως, το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι η προσφεύγουσα άσκησε αίτηση αναίρεσης μέσω του εισαγγελέως. Όμως, αν η κατάσταση του εφαρμοστέου δικαίου είχε έτσι όπως την περιγράφει η Κυβέρνηση, ο εισαγγελέας, εξοικειωμένος με τα σχετιζόμενα προς τα καθήκοντά του δικονομικά ζητήματα, θα είχε ασφαλώς αρνηθεί να το πράξει.

28. Απορρίπτοντας την αίτηση αναίρεσης ως εκπρόθεσμη κάτω από αυτές τις συνθήκες, για τον λόγο ότι είχε ασκηθεί μέσα στην προθεσμία που άρχιζε από την δημοσίευση της απόφασης, και όχι από την καθαρογραφή της τελευταίας, το Δικαστήριο εκτιμά ότι ο Άρειος Πάγος στέρησε την προσφεύγουσα από το δικαίωμα πρόσβασης σε δικαστήριο. Καταλήγει συνεπώς ότι υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6 § 1.»

18. Υπό το φως της νομολογίας αυτής, καθώς και από την θέση που δείχνει να υιοθετεί εφεξής ο Άρειος Πάγος στο θέμα αυτό (βλέπε την απόφαση αριθ. 2229/2002 του ανωτάτου δικαστηρίου, η οποία μνημονεύεται πιο πάνω στο τέλος της παραγράφου 12), το Δικαστήριο εκτιμά ότι ο προσφεύγων υπέστη εν προκειμένω μία δυσανάλογη παρεμπόδιση του δικαιώματός του για πρόσβαση σε δικαστήριο.

Συνεπώς, υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6 § 1 της Σύμβασης.

II. ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΦΑΡΜΟΓΗΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 41 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

19. Σύμφωνα με το άρθρο 41 της Σύμβασης,

«Εάν το Δικαστήριο κρίνει ότι υπήρξε παραβίαση της Σύμβασης ή των Πρωτοκόλλων της και εάν το εσωτερικό δίκαιο του Υψηλού Συμβαλλομένου Μέρους επιτρέπει την ατελή μόνον επανόρθωση των συνεπειών της παραβίασης αυτής, το Δικαστήριο επιδικάζει στον ζημιωθέντα διάδικο, εφόσον συντρέχει λόγος, μία δίκαιη ικανοποίηση.»

A. Ζημία

20. Ο προσφεύγων αξιώνει 50.000 ευρώ για την υλική ζημία που υποστηρίζει ότι υπέστη. Το ποσό αυτό αντιστοιχεί στα ποσά τα οποία καταδικάστηκε ή θα καταδικαστεί να καταβάλει στους αντιδίκους του. Ζητεί εξάλλου 60.000 ευρώ για ηθική βλάβη.

21. Η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι το αίτημα του προσφεύγοντος σχετικά με την υλική ζημία πρέπει να απορριφθεί και ότι μία διαπίστωση παραβίασης θα αποτελούσε αφ'εαυτής μία επαρκή δίκαιη αποζημίωση για την ηθική βλάβη.

22. Το Δικαστήριο σημειώνει ότι η μοναδική βάση που μπορεί να γίνει δεκτή για την επιδίκαση δίκαιης ικανοποίησης υπάρχει εν προκειμένω στο γεγονός ότι ο προσφεύγων δεν είχε πρόσβαση στον Άρειο Πάγο για να υποστηρίξει τα δικαιώματά του. Δεν θα μπορούσε ασφαλώς να εικάσει ποια θα ήταν η έκβαση της δίκης στην αντίθετη περίπτωση, αλλά δεν κρίνει παράλογο να σκεφθεί ότι ο ενδιαφερόμενος υπέστη μία απώλεια πραγματικών ευκαιριών (*mutatis mutandis, Pelissier et Sassi κατά Γαλλίας*, απόφαση της 25 Μαρτίου 1999, *Recueil* 1999-II, σελ. 302, § 80). Σε αυτό προστίθεται η ηθική βλάβη, την οποία η διαπίστωση παραβίασης της Σύμβασης που υπάρχει στην παρούσα απόφαση δεν επαρκεί να επανορθώσει (πιο πάνω απόφαση *ΑΕΠΙ Α.Ε.*, § 35 – *Σακκόπουλος κατά Ελλάδας*, no. 61828/00, § 56, 15 Ιανουαρίου 2004). Αποφαινόμενο κατά δίκαιη κρίση, σύμφωνα με το άρθρο 41 της Σύμβασης, το Δικαστήριο επιδικάζει στον προσφεύγοντα το ποσό των

5.000 ευρώ για την αιτία αυτή, πλέον οποιουδήποτε ποσού που μπορεί να οφείλεται για τον φόρο.

Β. Εξοδα και δικαστική δαπάνη

23. Ο προσφεύγων ζητεί επίσης 10.000 ευρώ για τα έξοδα και την δικαστική δαπάνη στα οποία υποβλήθηκε ενώπιον του Δικαστηρίου. Δεν προσκομίζει κανένα τιμολόγιο ή απόδειξη αμοιβής.

24. Η Κυβέρνηση ισχυρίζεται ότι το ποσό που το Δικαστήριο θα επιδικάσει στον προσφεύγοντα δεν θα πρέπει να υπερβεί εκείνο που επιδικάζει σε παρόμοιες περιπτώσεις.

25. Σύμφωνα με την πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, η επιδίκαση εξόδων και δικαστικής δαπάνης στη βάση του άρθρου 41 προϋποθέτει την απόδειξη της πραγματικότητας και της αναγκαιότητάς τους και, επιπλέον, του εύλογου χαρακτήρα του ύψους τους (*Ιατρίδης κατά Ελλάδας* (δίκαιη ικανοποίηση) [GC], no. 31107/96, § 54, CEDH 2000-XI).

26. Το Δικαστήριο παρατηρεί ότι οι αξιώσεις του προσφεύγοντος για τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκε ενώπιόν του δεν αναλύονται ούτε συνοδεύονται από τα απαραίτητα παραστατικά. Πρέπει επομένως να απορριφθεί το αίτημά του.

Γ. Τόκοι υπερημερίας

27. Το Δικαστήριο κρίνει προσήκον να βασίσει το επιτόκιο των τόκων υπερημερίας στο επιτόκιο δανεισμού της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας προσαυξημένο κατά τρεις εκατοστιαίες μονάδες.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ, ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ, ΟΜΟΦΩΝΑ,

1. Αποφαίνεται ότι υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6 § 1 της Σύμβασης.

2. Αποφαίνεται ότι

α) το εναγόμενο Κράτος οφείλει να καταβάλει στον προσφεύγοντα, μέσα σε τρεις μήνες από την ημέρα κατά την οποία η απόφαση θα καταστεί τελεσίδικη σύμφωνα με το άρθρο 44 § 2 της Σύμβασης, 5.000 (πέντε χιλιάδες) ευρώ για ηθική βλάβη, πλέον οποιουδήποτε ποσού που μπορεί να οφείλεται για τον φόρο,

β) από τη λήξη της προθεσμίας αυτής και μέχρι την καταβολή, το ποσό αυτό θα προσαυξηθεί με τόκους υπολογιζόμενους με επιτόκιο ίσο με το επιτόκιο δανεισμού της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας, το οποίο θα ισχύει κατά την εν λόγω περίοδο, προσαυξημένο κατά τρεις εκατοστιαίες μονάδες.

3. Απορρίπτει το αίτημα δίκαιης αποζημίωσης κατά τα λοιπά.

Συντάχθηκε στη γαλλική γλώσσα και στη συνέχεια κοινοποιήθηκε εγγράφως στις 4 Αυγούστου 2005 κατ'εφαρμογή του άρθρου 77 §§ 2 και 3 του κανονισμού.

(υπογραφή)

Santiago QUESADA

Αναπληρωτής Γραμματέας

(υπογραφή)

Λουκής ΛΟΥΚΑΪΔΗΣ

Πρόεδρος

Ακριβής μετάφραση του συνημμένου
εγγράφου από τα γαλλικά.

Αθήνα, 2 Σεπτεμβρίου 2005

Ο μεταφραστής

Αλέξανδρος Πετροτσόπουλος